

Interview with Sami Rintala

Based in one of the most remote places in Europe, the North-Norwegian town of Bodø, architecture practice Rintala-Eggertson carries out small-scale architectural projects all over the world: from Japan to Canada, from Thailand to India to South Korea. In their work, a sense of craftsmanship is always at stake. The projects are built manually, on-site, in a limited time frame. Education is an essential part of their practice: many of their projects are carried out with students.

OASE: Your projects are situated in many different cultural conditions. Can you identify what you experience as 'universal' and what you experience as a 'cultural divide'?

Sami Rintala: In our work, we use a sort of Mantra: every project is a discussion on its own. We live in a global world where no two places are similar, each and every site is different. This is the very ground for our approach: the site itself is the point of departure, therefore we need to be present. Whether we're working in the Norwegian landscape or on the other side of the world, the approach is the same: an intensive start on the site, including an in-depth discussion and a workshop. We need to meet the client

and the site actively; in fact, we only accept projects if the client agrees with this first site-specific visit.

Our projects have been rather small so far, which has enabled us to work in a relatively short time span. For instance in 2009, we built a small library in Thailand, near the border of Burma, in just two weeks. In this case, we had the advantage that some of our students from NTNU Trondheim had already been doing research on the site for three months before we arrived. This group, today called Tyin Architects, invited us to build the library for the 'Safe Haven Orphanage' within their larger project. Of course, this preparation helped us, but we also needed local people to inform us more precisely about local conditions, such as the monsoon. We built this project with local materials such as lava stone from the site, and introduced natural ways of ventilation and shading to cope with the challenges of the climate.

Our project in Kagal, India was also carried out in a limited time span, but in a slightly different way. Here, we set up a semi-scientific programme with many people around the project which enabled us to involve local experts and gain information about the local conditions. After these intensive discussions and workshops, which generated core ideas for the design, we started the actual building process, which lasted two and a half weeks.

Sami Rintala

98

Interview met Sami Rintala

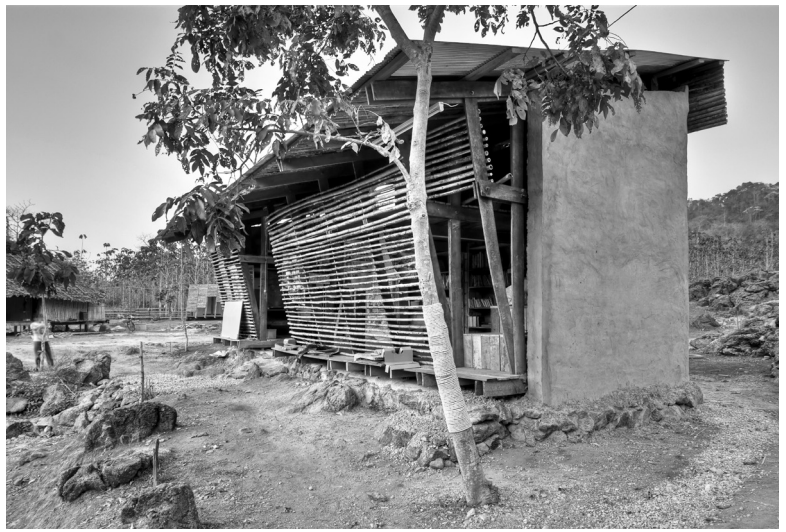
Architectuurpraktijk Rintala-Eggertson is gevestigd op een van de meest afgelegen plekken van Europa, de Noord-Noorse stad Bodø. Het bureau voert overal ter wereld kleinschalige architectuurprojecten uit: van Japan tot Canada, van Thailand tot India en Zuid-Korea. Vakmanschap speelt altijd een rol in hun werk. De projecten worden handmatig gebouwd, op locatie, in een kort tijdsbestek. Onderwijs is een essentieel onderdeel van hun praktijk: veel van hun projecten worden uitgevoerd samen met studenten.

OASE: Uw projecten vinden plaats onder een groot aantal verschillende culturele omstandigheden. Kunt u aangeven wat u als 'universeel' ervaart en wat u als een 'culturele kloof' ervaart?

Sami Rintala: We maken in ons werk gebruik van een soort mantra: 'elk project is een discussie op zich'. We leven in een gemondialiseerde wereld waar geen twee plaatsen hetzelfde zijn,

iedere locatie is weer anders. Dit is precies de basis van onze benadering: de locatie zelf is het uitgangspunt, daarom moeten we daar aanwezig zijn. Of we nu in het Noorse landschap werken of aan de andere kant van de wereld, de benadering is dezelfde: we gaan ter plekke intensief van start met een diepgaande discussie en een workshop. We moeten de opdrachtgever en de locatie daadwerkelijk ontmoeten; in feite nemen we projecten alleen aan als de opdrachtgever akkoord gaat met dit eerste locatiespecifieke bezoek.

Tot nu toe zijn onze projecten vrij klein geweest, waardoor we ons werk konden doen binnen een relatief kort tijdsbestek. In 2009 hebben we bijvoorbeeld in slechts twee weken tijd een kleine bibliotheek gebouwd in Thailand, in de buurt van de Birmese grens. In dat geval was het in ons voordeel dat een aantal van onze studenten van de NTNU Trondheim al drie maanden ter plaatse onderzoek had verricht, voordat wij arriveerden. Deze groep, die tegen-

Interview

99

woordig Tyin Architects heet, vroeg ons de bibliotheek te bouwen voor dit 'Safe Haven Orphanage' binnen hun grotere project. Natuurlijk hebben we van hun voorbereidingen geprofiteerd, maar we hadden ook lokale mensen nodig die ons nauwkeuriger konden informeren over omstandigheden zoals de moesson. We hebben voor de bouw van dit project gebruik gemaakt van lokaal aanwezige materialen zoals lavasteen. Verder hebben we natuurlijke ventilatie en schaduwwerking geïntroduceerd als tegenwicht tegen het klimaat.

Ons project in Kagal (India) is ook in korte tijd uitgevoerd, maar op een iets andere manier. Daar hebben we samen met een groot aantal bij het project betrokken mensen een semiwetenschappelijk programma opgezet en daardoor konden we lokale deskundigen bij het project betrekken en informatie inwinnen over de omstandigheden ter plekke. Tijdens deze intensieve workshops en discussies werden de ideeën geboren, die de kern zouden gaan vormen van

het ontwerp. Daarna begon het eigenlijke bouwproces, dat tweeëneenhalve week in beslag nam. De locatie lag in een natuurgebied in de staat Karnataka, vlakbij het West-Ghats gebergte, dat een unieke biodiversiteit kent. Ons project kwam voort uit de ambitie ecotoerisme in het gebied te introduceren; we ontwikkelden daarvoor een prototype voor een hut.

Hoe bent u erin geslaagd die projecten in zo'n korte tijd te bouwen?

Het is van cruciaal belang om volgens een strak tijdschema te werken en om ervoor te zorgen dat alle activiteiten en beslissingen zo effectief mogelijk zijn, terwijl je aan de andere kant een gevoel van vertrouwen creëert: alle ideeën zijn welkom, het brainstormen vindt plaats in een vrije en constructieve sfeer. Tegelijkertijd geef je studenten het gevoel dat ook zij verantwoordelijkheid dragen voor het slagen of falen van het project. De manier waarop zo'n korte workshop zich bijna dramatisch ontwikkelt, is buitenge-

The site was in a natural area in the state of Karnataka, near the Western Ghats mountain range, with a unique biodiversity. Our project came forth out of the ambition to introduce ecotourism to the area. We developed a prototype for a hut to accommodate tourism at this site.

How did you manage to build the projects in such a short amount of time?

It is of crucial importance to follow a strict timetable, and create a high level of effectiveness in all actions and decisions, while on the other hand creating a feeling of trust; all ideas are welcome, brainstorming happens in a free and constructive atmosphere. Meanwhile, students are made to feel that they also carry the responsibility for the failure or the success of the project. How the dramaturgy of such a short workshop unravels is extremely interesting. It becomes a tight collage of the personalities that participate, and the physicality of the whole task.

Can you mention some anecdotes that illustrate the issues you've come across when working in other cultures? Where and how were you confronted with the limits of your own Western ideas and methods?

There are usually good reasons for things to happen differently than we would expect, For instance, I am usually rather strict with

measurements, but in certain conditions, local material is impossible to measure, you just have to hold it in your hands and feel where it will fit. There were situations in which we were frustrated: 'we ordered the material a week ago, but it still hasn't come', but when we saw that it was finally brought by people carrying it on their heads, we realised that things like logistics are not that self-evident.

We've also been confronted with opinions and habits that are not our own, for instance regarding the position of men and women. We might be tempted to comment but then again: as architects, it is not our role to be social workers, our role is to do what we are best at doing, to build a good structure that can accommodate local practices. That's the only way to maintain your professional integrity.

In my experience, these processes are mostly about trust and they make us aware of our own cultural background. It is difficult to step away from our Western, educated, rich, industrialized and democratic lens. It takes a lot of work to unlearn; to take these lenses away. In the end, maybe the biggest lesson is the realisation that our way of thinking is different. When working in such completely different cultural circumstances, the point is not so much to learn about local cosmology, but to learn to communicate and to relinquish your point of view.

Sami Rintala

100

woon interessant. Er ontstaat een hechte collage van deelnemende persoonlijkheden en de materialiteit van de totale opgave.

Kunt u kort iets vertellen over de culturele problemen waarmee u mee te maken kreeg, terwijl u met andere culturen werkte? Waar en hoe werd u geconfronteerd met de grenzen van uw eigen westerse ideeën en methoden?

Als de dingen anders lopen dan verwacht, zijn daar meestal goede redenen voor. Ik ben bijvoorbeeld meestal vrij streng als het om afmetingen gaat, maar in sommige gevallen is het onmogelijk om plaatselijke materialen te meten: je moet ze gewoon in je hand nemen en voelen waar het past. In bepaalde situaties raakten we gefrustreerd: we hebben die materialen al een week geleden besteld en nu zijn ze er nog niet! maar als we dan zagen dat onze bestelling uiteindelijk werd gebracht door mensen die de materialen op hun hoofd droegen, realiseerden we ons ook wel dat iets als logistiek niet zo

vanzelfsprekend is.

We hebben ook te maken gekregen met opvattingen en gewoonten die afwaken van de onze, bijvoorbeeld met betrekking tot de positie van man en vrouw. Maar ook al kwamen we af en toe in de verleiding daar iets van te zeggen, anderzijds was het niet aan ons, architecten, om als maatschappelijk werkers op te treden. Het was aan ons om te doen wat we het beste konden: een goed gebouw neerzetten ten behoeve van lokale praktijken. Alleen op die manier konden we onze professionele integriteit behouden.

Ik heb ervaren dat het bij dit soort processen vooral om vertrouwen gaat, ze maken ons bewust van onze eigen culturele achtergrond. Het is moeilijk afstand te doen van ons westerse, geschoolde, rijke, geïndustrialiseerde en democratische perspectief. Het kost veel moeite om iets af te leren. Uiteindelijk is het misschien wel de belangrijkste les dat je je realiseert dat onze manier van denken anders is. Als je onder

Interview

101

zulke totaal andere culturele omstandigheden werkt, dan gaat het er niet zozeer om het lokale wereldbeeld over te nemen, maar om te leren communiceren en om je eigen perspectief los te laten.

Dit soort ervaringen lijken inderdaad leerprocessen te zijn. U werkt in uw projecten vaak samen met studenten. Hoe ziet u deze buitenlandse projecten in de zin van onderwijs?

Het is belangrijk ervoor te zorgen dat de volgende generatie duurzamer te werk zal gaan. Jonge architecten moeten beter bekend zijn met lokale materialen, hulpmiddelen en klimaat-aspecten. In de afgelopen jaren heb ik aan de NTNU Trondheim het werkcollege 'Design in Context' gegeven. We maken gebruik van een workshopopzet, op locatie, en we voeren projecten uit op schaal 1:1, elk jaar op een andere plek. Naar mijn mening is deze actieve manier van collectief onderzoeken, ontwerpen en bouwen op locatie een hele positieve manier

om te leren, duurzaam te werken.

Achteraf gezien denk ik dat onze 'transculturele' projecten vooral qua onderwijs succesvol zijn geweest. Studenten leren door middel van intensieve arbeid in een onbekende context om een band aan te gaan met een omgeving, met de lokale bevolking, met hun medestudenten. Voor de opdrachtgevers pakte het niet altijd zo gunstig uit als we dachten: de kloof tussen klimaten en culturen is eenvoudigweg te groot om in een paar weken te overbruggen.

Kunt u eens terugblikken op de redenen waarom u met dergelijke transculturele projecten bent begonnen? En zijn die redenen nu nog steeds geldig? Hoe heeft deze ervaring van 'buiten de gebaande paden' uw werk en opvattingen over uw rol als architect beïnvloed?

Dat de projecten aantrekkelijk waren had eenvoudigweg te maken met interesse en gelegenheid. We werden gedreven door onze frustratie over de rol van de architect in de wes-

It seems that these experiences are indeed learning processes. For your projects, you often work with students. How do you look upon these projects abroad in terms of education?

It is important to make the next generation more sustainable. Young architects should become more aware of local materials, resources and climates. In the past years I have been teaching the studio 'Design in Context' at the NTNU Trondheim. We work in a workshop format, on site, and build 1:1 scale projects, each year on a different site. In my view, this active mode of collective on-site research, design and building is a very positive way to learn about sustainability.

Retrospectively, I think that it is mainly in educational terms that our 'transcultural' projects have been successful. By means of this intensive work in an unfamiliar context, students learn to engage with a site, with local people, with their fellow students. For the clients it has not always been as beneficial as we think: the gap between climates and cultures is simply too big to bridge in a few weeks.

Could you look back at the reasons you started to do such transcultural projects? And are these reasons still valid now? Can you reflect on how this experience of going 'outside' influenced your work and your ideas about your role as an architect?

The pulling force simply had to do with

interest and opportunity. The pushing force was our frustration about the role of the architect in our Western world. As students, we were promised to be forming society but in reality, the real power is in the hands of real estate forces that have little to do with architectural quality. A few megalomaniac offices are responsible for the majority of buildings, and especially regarding public space, quality is not discussed. With the recent tender rules it is becoming increasingly difficult to obtain commissions. Our projects abroad have allowed us to practice architecture in a way we find more meaningful: small-scale, site-specific projects, actual building with local materials and local people.

Of course these experiences have largely shaped my professional attitude. One of my main conclusions is that you should strive for proximity, rather than remain distant. I mean, be both mentally and physically involved. When actually building with a group of people, it is not only more joyful, the work also becomes much better. I also learned that people are the key to site specificity. Of course, knowledge of weather circumstances and material are important, but most important for a project to succeed is the communication with local people.

But realizing this, we ask ourselves why we need to go so far to bring this into practice? Somehow it is almost a too 'easy' position to

Sami Rintala

102

terse wereld. Toen we studenten waren, werd ons beloofd dat we de samenleving zouden gaan vormgeven, maar in werkelijkheid ligt de echte macht bij krachten in het vastgoed die zich weinig gelegen laten liggen aan architectonische kwaliteit. Een klein aantal megalomane bureaus is verantwoordelijk voor het merendeel van de gebouwen en kwaliteit is, vooral wanneer het over de openbare ruimte gaat, niet aan de orde. Door de recente aanbestedingsregels wordt het steeds moeilijker aan opdrachten te komen. Onze projecten in het buitenland hebben ons in staat gesteld op een betekenisvollere manier architectuur te bedrijven: kleinschalige, locatie-specifieke projecten. Echt bouwen met lokale materialen en met de plaatselijke bevolking.

Deze ervaringen hebben mijn professionele houding uiteraard voor een groot deel bepaald. Een van mijn belangrijkste conclusies is dat we geen afstand moeten houden, maar naar nabijheid moeten streven. Ik bedoel dat we zowel mentaal als fysiek betrokken moeten zijn. Als je daadwer-

kelijk zelf bouwt, samen met een groep mensen, dan is dat niet alleen veel leuker, maar het resultaat is ook beter. Ik heb ook geleerd dat de mensen de sleutel vormen naar lokatiespecificiteit. Kennis van klimaat en materialen is natuurlijk belangrijk, maar het allerbelangrijkste voor het welslagen van een project is de communicatie met de plaatselijke bevolking.

We zijn ons hiervan bewust, maar vragen ons tegelijkertijd af waarom we zo ver van huis moeten gaan om het in de praktijk te brengen. Het is bijna een te gemakkelijke keuze: om af te reizen naar het mondiale zuiden en te pretentie te hebben daar wat probleempjes op te lossen. De ernstigste problemen van de planeet zijn trouwens veroorzaakt door de zogenaamd beschaafde westerse wereld: de problemen hier zijn enorm. Als we de krachten willen bestrijden die ons ertoe brachten ons geluk in het buitenland te zoeken, dan moeten we juist van binnenuit werken, lokaler worden. Ik vind de Oostenrijkse regio Vorarlberg erg inspirerend: daar wordt

go to the Global South and pretend to solve some small problems there. Besides, the most severe problems on this planet have been caused by the so-called civilised Western world; the problems here are huge. If we want to battle the forces that made us search for opportunities abroad, we need to work from within and become more local. I am very inspired by the Austrian region Vorarlberg, where the production and use of local timber is stimulated. Here, in the north of Norway, we are currently setting up a network with local wood producers, sawmill owners, craftsmen and politicians, in an attempt to change the way architecture and building practice are approached, to combine modern and vernacular in a meaningful way. I am hopeful that here, on a very local scale, we can really make a difference.

Interview

103

de productie en het gebruik van lokaal hout gestimuleerd. Hier in het noorden van Noorwegen zijn we momenteel bezig een netwerk op te zetten van lokale houtproducenten, houtzagerijen, ambachtslieden en politici, om te proberen de gangbare benadering van architectuur en bouwpraktijk te veranderen; om modern en vernaculair op een zinvolle manier te combineren. Ik hoop dat we hier, op een heel lokaal niveau, echt een verschil kunnen maken.

Vertaling: InOtherWords, Maria van Tol